

Nederlandse tekst (titel VI, hoofstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 80.910 van 11 juni 1999

A. 76.045/VIII-595

In zake : **HEYE** Julien,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Olivier RONSE, advocaat,
Bellemansheide 82
1640 Sint-Genesius-Rode,
tegen :
**het Gewestelijk Agentschap voor
Netheid "Net Brussel".**

DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,

Gezien het op 16 oktober 1997 ingediende verzoekschrift, waarbij Julien HEYE de nietigverklaring vordert van de beslissing waarbij de heer JURISSE, directeur-generaal van het Gewestelijk Agentschap voor Netheid, hem op 18 augustus 1997 de tuchtstraf van de afzetting oplegt;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 13 november 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 27 april 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 28 mei 1999;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. RONSE, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. LEVERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van mevrouw DEBUSSCHERE, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, die op 15 juli 1947 is geboren, op 6 oktober 1975 in dienst is getreden bij de Agglomeratie Brussel, dat hij daar op 2 september 1976 op proef en op 16 december 1976 in vast verband benoemd is; dat hij op 1 april 1993 overgeheveld is naar het Gewestelijk Agentschap voor Netheid "Net Brussel", waar hij de functie van bestuurder van een zwaar voertuig uitoefent;

Overwegende dat de directeur-generaal van het Agentschap in twee nota's van 6 oktober 1995 de bewering heeft tegengesproken van het Vrij Syndicaat voor het Openbaar Ambt als zouden de bestuurders van voertuigen persoonlijk aansprakelijk zijn voor de

betaling van geldboetes wegens het ontbreken van een eurovignet in hun vrachtwagen; dat diezelfde vakbond op 12 oktober 1995 een vlugschrift heeft verspreid met als parool te "weigeren te rijden met een voertuig waarvan de autopapieren niet in orde zijn"; dat verzoeker op 13 oktober 1995 geweigerd heeft met zijn voertuig uit te rijden en de lijst van de werkweigeraars te tekenen en bovendien ingenieur DE BAETS zou hebben bedreigd; dat zich op 16 oktober 1995 opnieuw incidenten hebben voorgedaan, waarbij verzoeker geweigerd heeft met zijn vrachtwagen uit te rijden, de lijst van de werkweigeraars te tekenen, te prikken en de plaats te verlaten; dat ingenieur DE BAETS diezelfde dag twee verslagen heeft opgemaakt waarin hij die gebeurtenissen beschreef ter attentie van Jean-Claude MAUS, ingenieur die de leiding van de operaties heeft; dat laatstgenoemde op 17 oktober 1995 om 7.30 uur verzoeker schriftelijk heeft meegedeeld dat "een onderzoek werd gevoerd om uit te maken of het noodzakelijk was een tuchtprocedure in te stellen", dat hij diezelfde dag om 13 uur zou worden gehoord om vast te stellen of een maatregel van preventieve schorsing in het belang van de dienst moest worden genomen en dat hem het volgende werd verweten :

- "- op 13 en 16 oktober 1995 herhaaldelijk geweigerd hebben een bevel op te volgen,
- zonder instructies een voertuig te hebben verdonkeremaand, beweerdelijk met het oog op administratieve controles,
- zich in houding en woorden provocerend hebben getoond,
- getracht hebben een persoon die de leiding van de operaties had, een hiërarchische meerdere, te intimideren";

dat verzoeker geweigerd heeft deze mededeling voor ontvangst te tekenen; dat Jean-Claude MAUS verzoeker, bijgestaan door een verdediger, heeft gehoord en onmiddellijk besloten heeft hem te schorsen in het belang van de dienst en ten aanzien van hem een

tuchtstraf voor te stellen; dat de preventieve schorsing bevestigd is door de directeur-generaal van het Agentschap op 19 oktober 1995, en daarna, naar aanleiding van het beroep van verzoeker, door de raad van beroep op 10 november 1995; dat Jean-Claude MAUS, die verzoeker, bijgestaan door verdedigers, op 11 december 1995 in tuchtzaken had gehoord, hem bij een op 13 december 1995 ter post aangetekende brief heeft meegedeeld dat hij zijn afzetting voorstelde; dat de raad van beroep, naar aanleiding van het door verzoeker ingestelde beroep, verzoeker, bijgestaan door zijn verdedigers, op 19 januari 1996 heeft gehoord en de volgende beslissing heeft genomen :

" Een aantal leden is van mening dat het voorstel van tuchtstraf hem te laat ter kennis is gebracht (meer dan 60 dagen nadat de eerste feiten bekend waren).

Als deze procedurefout niet bewezen wordt, is de raad van beroep, wat de feiten zelf betreft, van mening dat de voorgestelde afzetting als straf, gerechtvaardigd is";

dat de directeur-generaal van het Agentschap verzoeker bij een beslissing van 19 februari 1996 heeft afgezet; dat verzoeker een annulatieberoep heeft ingesteld tegen die beslissing, die naderhand vernietigd is bij arrest nr. 67.285 van 2 juli 1997; dat dit arrest als volgt gemotiveerd is :

" Overwegende dat in de bestreden handeling uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met "de op 16 september 1994 opgelegde straf van één maand tuchtschorsing wegens weigering om een bevel op te volgen";

Overwegende dat die tuchtstraf van 16 september 1994 vernietigd is door arrest nr. 67.284 van vandaag; dat zij dientengevolge geacht wordt nooit te hebben bestaan; dat het feit dat met die tuchtstraf rekening is gehouden waarschijnlijk een strengere beoordeling van de tuchtrechtelijke feiten die ten laste van verzoeker worden gelegd met zich heeft gebracht, zodat de afzetting kennelijk onevenredig blijkt te zijn ten opzichte van die feiten";

Overwegende dat arrest nr. 67.285 bij brief van 29 juli 1997 ter kennis van de verwerende partij is gebracht; dat op 18 augustus 1997 een nieuwe beslissing tot afzetting is genomen; dat die beslissing, die de bestreden handeling vormt, uitvoerig gemotiveerd is, inzonderheid door de volgende overwegingen :

" (...)

Overwegende dat de nietigverklaring van een tuchtstraf voor de tuchtoverheid geen beletsel vormt om de procedure te hervatten vanaf het stadium die de onregelmatigheid bevat;

Overwegende dat de reden voor de vernietiging van de op 19 februari 1996 uitgesproken straf te vinden is in het laatste gedeelte van de procedure;

Overwegende bijgevolg dat de procedure mag worden hervat vanaf dat stadium, zijnde het stadium waarin de straf is uitgesproken, en het niet nodig is het geding van het begin af aan te hervatten en u opnieuw te horen;

(...);

Overwegende dat uit een nieuw onderzoek van het dossier blijkt dat de feiten die u ten laste worden gelegd als volgt kunnen worden samengevat;

(...);

Overwegende dat de feiten die u ten laste worden gelegd zeer ernstig zijn en niet gedoogd kunnen worden; dat in dat verband niet alleen wordt verwezen naar uw dreigementen en uw provocerende uitlatingen, maar ook naar uw duidelijke en herhaalde weigeringen om op 12 en 16 oktober 1995 te werken;

Overwegende dat alleen een beslissing tot afzetting, door de ernst die ze veronderstelt, geschikt is ter bestraffing van een geheel van dermate ernstige feiten die u ten laste zijn gelegd, zelfs bij ontstentenis van enig tuchtrechtelijk verleden;

Overwegende dat de tuchtstraf van de afzetting niet buiten elke verhouding blijkt te staan tot de feiten die u ten laste zijn gelegd en dat ook een andere overheid redelijkerwijze die straf zou kunnen uitspreken;

Overwegende dat de raad van beroep in dit verband zich, wat de inhoud betreft, voor die straf heeft uitgesproken;

(...)"

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent "aan schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 67.285 d.d. 2 juli 1997 van de Raad van State, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemene rechtsbeginsel dat de bestuurshandelingen een inhoudelijke motivering moeten bevatten"; dat hij betoogt dat "het arrest zelf" geschonden is, doordat "de overheid, die opnieuw net dezelfde tuchtstraf oplegt op basis van de loutere overweging dat de afzetting ondanks alles gewettigd is, zonder er deze keer rekening mee te houden dat de Raad van State zijn tuchtrechtelijk verleden als niet-bestaande had bestempeld, haar bevoegdheid te buiten gaat en het gezag van gewijsde schendt van arrest nr. 67.285 d.d. 2 juli 1997 van de Raad van State"; dat hij voorts betoogt dat de bestreden beslissing een indirecte schending inhoudt van het arrest en van de motiveringsplicht; dat hij in dat verband uiteenzet dat in de bestreden handeling gesteld wordt dat de oorzaak van de vernietiging te vinden is in het laatste stadium van de procedure, terwijl in het voorstel van tuchtstraf wordt verwezen naar de inhoud van het tuchtblad, waarop de door de Raad van State vernietigde tuchtstraf van schorsing gedurende een maand vermeld stond; dat hij daaruit afleidt dat de procedure reeds in het stadium van het voorstel van tuchtstraf gebreken vertoonde; dat hij dat punt verder uiteenzet in zijn memorie van wederantwoord, waarin hij in wezen stelt dat de raad van beroep misschien een ander advies zou hebben gegeven als die raad niet door het voorstel van tuchtstraf op de hoogte zou zijn geweest van zijn tuchtrechtelijk verleden; dat hij besluit dat de bestreden handeling onwettig is, aangezien het voorstel van tuchtstraf en het advies van de raad van beroep steunen op feiten die als niet-bestaande dienen te worden beschouwd;

Overwegende dat de overheid, krachtens het gezag van gewijsde dat aan een vernietigingsarrest verbonden is, dezelfde handeling alleen opnieuw mag stellen als zij daarbij de onregelmatigheid wegwerpt die tot de vernietiging heeft geleid; dat de overheid vrij is om al dan niet een nieuwe handeling te stellen, behalve wanneer zij ertoe gehouden is opnieuw uitspraak te doen en wanneer het verboden is de handeling opnieuw te stellen; dat de overheid, wanneer ze ervoor opteert de handeling opnieuw te stellen, de procedure ofwel van vooraf aan kan hervatten ofwel vanaf het stadium van de vastgestelde onregelmatigheid, teneinde deze weg te werken;

Overwegende dat de beslissing van 19 februari 1996 tot afzetting van verzoeker vernietigd is omdat de verwerende partij bij die beslissing rekening had gehouden met een vorige tuchtstraf, die zelf vernietigd was, en omdat dit gegeven meegespeeld had bij de beoordeling van de ten laste van verzoeker gelegde tuchtrechtelijke feiten, waardoor de afzetting als een kennelijk overdreven tuchtstraf overkwam; dat noch uit arrest nr. 67.285 van 2 juli 1997, noch uit de motieven die aan het dictum ervan ten grondslag liggen voor de verwerende partij het verbod voortvloeit om te beslissen verzoeker opnieuw te straffen voor de feiten van 1995; dat het de verwerende partij alleen verboden was om voor het bepalen van de strafmaat rekening te houden met de tuchtstraf die bij het voormelde arrest vernietigd was en geacht werd nooit te hebben bestaan; dat, volgens de tuchtprocedure die geregeld is bij het besluit d.d. 23 maart 1995 van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, pas in het stadium van de eindbeslissing de strafmaat wordt bepaald en de motieven worden geformuleerd die de keuze voor die strafmaat wettigen; dat de bevoegde overheid in dat stadium kan afwijken van de voorstellen en adviezen die tijdens de

procedure zijn uitgebracht; dat de verwerende partij in het onderhavige geval, gelet op de motieven van het voormelde arrest van 2 juli 1997, het gezag van dat arrest niet heeft geschonden door de procedure te hervatten vanaf het stadium van de beslissing, wat het stadium is waarin een onregelmatigheid was vastgesteld; dat in de bestreden handeling, die gesteld is na een nieuw onderzoek van het dossier, beschouwd wordt dat de afzetting de enige passende tuchtstraf is, "zelfs bij ontstentenis van enig tuchtrechtelijk verleden"; dat aldus blijkt dat bij de bepaling van de strafmaat geen rekening is gehouden met enige vroegere tuchtstraf, doch alleen met de feiten uit 1995; dat de omstandigheid dat met een vernietigde tuchtstraf rekening was gehouden de Raad van State er in zijn voormeld arrest nr. 67.285 toe gebracht heeft te oordelen dat de tuchtoverheid het evenredigheidsbeginsel had geschonden; dat de verwerende partij, die ondubbelzinnig heeft aangegeven dat zij de feiten los van enig tuchtrechtelijk verleden had beoordeeld, het gezag van gewijsde van arrest nr. 67.285 niet heeft geschonden en het voorts niet aan de Raad van State toekomt zijn beoordeeling in de plaats van die van de tuchtoverheid te stellen; dat de vermelding van een vernietigde tuchtstraf in een voorstel of een advies geen gevolgen heeft wanneer vaststaat dat bij de eindbeslissing geen rekening is gehouden met die straf; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat een tweede middel wordt ontleend "aan schending van artikel 12 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 23 maart 1995 tot vaststelling van de tuchtregeling en tot regeling van de schorsing in het belang van de dienst van de personeelsleden van het Gewestelijk Agentschap voor Netheid "Net Brussel"; dat verzoeker uiteenzet dat de bestreden beslissing hem meer dan twintig maanden na het voorstel van tuchtstraf ter kennis is gebracht en

dat die kennisgeving te laat komt, zelfs als de duur van de procedure bij de Raad van State niet wordt meegerekend, aangezien "van de eerste (vernietigde) beslissing kennis is gegeven 67 dagen na de kennisgeving van het voorstel (13 december 1995 tot 19 februari 1996) en van de tweede beslissing kennis is gegeven 24 dagen na de kennisgeving van het vernietigingsarrest, wat aldus in het totaal 91 dagen oplevert";

Overwegende dat het vierde lid van de bepaling waarnaar in het middel wordt verwezen, bepaalt dat "(wanneer) het personeelslid de zaak bij de raad van beroep aanhangig (heeft) gemaakt, ... de beslissing binnen vijfenzeventig dagen na de kennisgeving van de voorgestelde straf (ter kennis wordt gebracht)"; dat op het overschrijden van die termijn, in tegenstelling tot wat onder meer in artikel 305 van de nieuwe gemeentewet is bepaald, geen enkele straf staat; dat zonder dat die termijn als dwingend of niet-dwingend behoeft te worden bestempeld, vastgesteld dient te worden dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering aldus bepaald heeft wanneer de redelijke termijn waarbinnen elke beslissing in tuchtzaken behoort te worden genomen als overschreden moet worden beschouwd; dat de verwerende partij die termijn in het onderhavige geval heeft nageleefd toen ze de beslissing van 19 februari 1996 heeft genomen die bij het voormelde arrest nr. 67.285 vernietigd is; dat, voor zover een vernietigingsarrest er niet aan in de weg staat dat de handeling opnieuw wordt gesteld, dit arrest, samen met de motieven die onlosmakelijk verbonden zijn met het dictum ervan, een nieuw feit vormt dat ertoe moet leiden dat de overheid de zaak opnieuw onderzoekt; dat de omvang van dat nieuw onderzoek kan variëren naargelang van de motieven van het arrest; dat aan de overheid een termijn moet worden gegund die groot genoeg is om dat nieuw onderzoek uit te voeren; dat die termijn redelijk moet zijn; dat in het

licht van de toedracht van de zaak moet worden nagegaan of die termijn redelijk is en dat die termijn niet langer mag duren dan de 75 dagen waarover de overheid beschikt om van haar beslissing kennis te geven; dat de bestreden handeling in casu zowat vijftien dagen na de kennisgeving van het arrest van 2 juli 1997 gesteld en ter kennis gebracht is; dat de verwerende partij verklaart dat zij het dossier opnieuw heeft onderzocht, wat niet wordt betwist; dat de bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht is binnen een termijn die, gelet op de toedracht van de zaak, als redelijk behoort te worden bestempeld; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan de schending van artikel 8, § 1, van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 23 maart 1995 tot vaststelling van de tuchtregeling en tot regeling van de schorsing in het belang van de dienst van de personeelsleden van het Gewestelijk Agentschap voor Netheid "Net Brussel", doordat het voorstel van tuchtstraf uitgaat van een onbevoegde overheidspersoon, aangezien Jean-Claude MAUS, in de zin van die bepaling, niet "de ingenieur van openbare reiniging (is) die verantwoordelijk is voor de activiteiten waarin het ten laste gelegde feit is gebeurd", daar die ingenieur in werkelijkheid A. DE BAETS is;

Overwegende dat naar luid van artikel 8, § 1, eerste lid, van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 23 maart 1995 tot vaststelling van de tuchtregeling en tot regeling van de schorsing in het belang van de dienst van de personeelsleden van het Gewestelijk Agentschap voor Netheid "Net Brussel" "voor het meester- en werkliedenpersoneel ... de straf (wordt) voorgesteld

door de ingenieur van openbare reiniging die verantwoordelijk is voor de activiteiten waarin het ten laste gelegde feit is gebeurd"; dat vaststaat dat A. DE BAETS en J.-C. MAUS ingenieurs van openbare reiniging zijn; dat de eerstgenoemde aan het hoofd van een sector staat en de laatstgenoemde aan het hoofd van alle sectoren samen staat; dat daaruit volgt dat beiden bevoegd waren om het bekritiseerde voorstel te doen; dat de bevoegdheid van J.-C. MAUS des te gerechtvaardigder is daar A. DE BAETS in casu rechtstreeks betrokken was bij de klacht van poging om een leider van de operaties te intimideren; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan de schending van artikel 11, "derde lid", van het voormelde besluit van 23 maart 1995, doordat het voorstel van tuchtstraf niet binnen de door deze bepaling gevergte termijn van zestig dagen is gedaan; dat hij in wezen aanvoert dat Jean-Claude MAUS van de feiten van 12 oktober kennelijk reeds de dag zelf weet had, dat het tuchtonderzoek dan ook geacht wordt te zijn begonnen op 12 of, op zijn minst op 13 oktober 1995, en dat de kennisgeving van het voorstel van tuchtstraf, die geschied is bij een brief van 13 december, die op zijn vroegst de 14e is ontvangen, dus te laat heeft plaatsgehad;

Overwegende dat artikel 11, §§ 1 en 3, van het voormelde besluit van 23 maart 1995 inzonderheid het volgende bepaalt :

" (...)

§ 1. Het onderzoek wordt geacht te zijn aangevat zodra de overheid die de straf voorstelt, van de feiten die het personeelslid ten laste worden gelegd kennis neemt.

Worden het personeelslid meerdere feiten ten laste gelegd, dan wordt er echter slechts één enkele procedure aangevat die tot de uitspraak

van slechts één enige tuchtstraf aanleiding kan geven.

(...)

- § 3. Het onderzoek eindigt met de kennisgeving van het voorstel aan het personeelslid per aangetekende brief of door afgifte tegen ontvangstbewijs.

Indien deze kennisgeving niet gebeurt binnen zestig dagen na het begin van het onderzoek, wordt de overheid geacht van vervolgingen af te zien";

Overwegende dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten inzonderheid bestaan in "herhaaldelijk geweigerd hebben een bevel op te volgen" op 13 en 16 oktober 1995; dat deze feiten samen het bestraft gedrag vormen; dat daaruit volgt dat het onderzoek naar dit geheel van feiten pas op 16 oktober 1995 is kunnen beginnen; dat de kennisgeving van het voorstel van tuchtstraf, die bij een op 13 december 1995 ter post aangetekende brief aan verzoeker is geschied, heeft plaatsgehad binnen de termijn van zestig dagen gesteld in de bepaling waarnaar het middel verwijst; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan de schending van de artikelen 19 en 22 van het voormelde besluit van 23 maart 1995, doordat de bestreden handeling verwijst naar het advies van de raad van beroep, terwijl "men niet kan beweren dat dat advies bij meerderheid van stemmen is uitgebracht", dat "verzoeker zelfs niet weet of er al dan niet een meerderheid was" en dat "men dan ook zelfs niet kan weten of de beslissing al dan niet met het advies overeenstemt, waardoor het onmogelijk is artikel 22 toe te passen";

Overwegende dat de artikelen 19 en 22 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 23 maart 1995 het volgende bepalen :

" Artikel 19. Het advies (van de raad van beroep) wordt met meerderheid van stemmen uitgebracht. Bij staking van stemmen, is de stem van de voorzitter doorslaggevend. De stemming is geheim.

Artikel 22. De overheid die de straf uitspreekt, geeft de raad er kennis van wanneer deze beslissing niet overeenstemt met haar advies.";

Overwegende dat in de beslissing van de raad van beroep te lezen staat dat hij "van mening is dat de voorgestelde afzetting als straf, gerechtvaardigd is"; dat dat advies alleen bij meerderheid van stemmen uitgebracht is kunnen worden; dat de in het middel aangevoerde bepalingen niet vereisen dat in de beslissing wordt vermeld met welke meerderheid ze is genomen; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel ontleent aan machtsoverschrijding, doordat "de motieven van de beslissing om een tuchtstraf op te leggen niet vaststaan"; dat hij "betwist dat hij zijn werk niet heeft gedaan" op 12 oktober 1995, dat hij "betwist dat hij zich tegen de directie agressief heeft gedragen" op 13 en 16 oktober 1995 en dat "men hem niet kan verwijten dat hij geweigerd heeft een bevel op te volgen dat hem verplichtte de wet te schenden", en dat "de tuchtstraf niet in verhouding staat tot de ten laste gelegde feiten";

Overwegende dat het administratief dossier, en inzonderheid het verslag van ingenieur DE BAETS, het verhoor van verzoeker zelf en de getuigenverklaringen aantonen dat de tuchtoverheid heeft kunnen oordelen dat de aan verzoeker ten laste gelegde feiten bewezen zijn; dat verzoeker niet bewijst dat de verwerende partij hem een onwettig bevel zou hebben gegeven door hem te bevelen zijn werk als bestuurder van een zwaar voertuig te doen; dat het middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op elf juni 1900 negenennegentig door :

de Hr. GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr. DAURMONT,	staatsraad,
Mevr. GEHLEN,	staatsraad,
Mevr. HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.